

DEBBIE
HERBERT

NIE SÚ
AKO
MY

Ljndeni

Nie sú ako my

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Debbie Herbert
Nie sú ako my – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NIE SÚ AKO MY

DEBBIE HERBERT

**NIE SÚ
AKO MY**

Ljndeni

Venujem, ako vždy, svojmu manželovi Timovi, ktorý vo mňa neúnavne verí a podporuje moje sny. Celé roky ma povzbudzuje a práve jeho prístup mi vždy pomohol, keď som sa zasekla alebo som nemala inšpiráciu. Ďakujem ti.

A svojmu otcovi, J. W. Gaineymu, ktorý je mojím najväčším fanúšikom a ospevuje ma každému, koho stretne na viac ako pár minút. Mnohokrát ďakujem.

Kapitola 1

JORI TRAHERNOVÁ

Máj 2006

Svit mesiaca prenikal cez borovice a tisovce a z ich konárov vytváral hrčovité zamotané tvary, ktoré svojimi temnými obrysami prebodávali postriebrenú tmu navôkol. Bzukot miliónoch múch mi v mysli odštartoval svetelnú show v štýle Disneyho Fantázie.

Môj zvláštny druh synestézie, vďaka ktorému dokážem vnímať zvuky vo farbách, má svoje výhody. Potláčané odtiene zelenej, modrej a žltej zrazu naraz vyprskli na čierne plátno. Bzučanie komárov sa zmenilo na zubaté hviezdičky a keď žaba hrdelne zakvákala svoju nôtu, pred očami sa mi občas zjavil oblý stĺp.

No v tú noc moju pomyselnú oslavu zvukov a farieb rušilo isté podráždenie. A bolesť. Deacon Cormier, môj frajer, s ktorým som chodila posledných osemnásť mesiacov, sa vykašlal na naše stretnutie a ja som bola odhodlaná zistiť prečo.

Piatkové noci boli vyhradené na naše pravidelné rande v Broussardovom pavilóne spolu s mnohými ďalšími spolužiakmi z maturitného ročníka na okresnej strednej škole v Erie. Obom sa nám páčila živá zydeco kapela s rýchlymi pesničkami sprevádzanými akordeónom, drevenou valchou a gitarou. Keď ma Deacon vytiahol na drevený parket a začali sme spolu tancovať, všetka

moja hanblivosť a zdržanlivosť sa akoby vyparila preč. Popravde, ak to nazvem *tancovaním*, budem k nám priveľmi zhovievavá. Lepšie nás vystihnem, ak poviem, že sme len dupotali dookola s minimom pôvabu, no s o to väčším nadšením.

Brodila som sa cez močaristú vlhkú pôdu a vôbec som sa ne snažila zakryť hluk, čo vydávali moje čižmy, keď som stúpala po lámajúcich sa vetvičkách a šiškách pod mojimi nohami. Zaháňala som sa po konároch a úponkoch, čo sa zlomyseľne plazili nad očistenou cestičkou bez ohľadu na to, koľkokrát už Deaconov otec najal domácich, aby ju udržiavali zastrihnutú.

Tento les mal v sebe isté divoké odhodlanie, aké žiaden človek nebol schopný skrotiť. No keďže Louis Cormier nebol odtiaľto, našej krajine a jej temperamentu nerozumel. Pôvodní obyvatelia južnej Alabamy, vrátane mňa, vedeli, že sú len narušiteľmi a že to močariská zvrchovane vládnu nad nami, obyčajnými smrteľníkmi, a nie opačne.

„Dočerta,“ zanaďavala som, keď ma popínava wistéria poškriabala na líci a na krku. Nenamáhala som sa byť ticho. Veď prečo by som mala? Jediné, na čo som v ten večer myslela, bolo to, že sa potrebujem porozprávať s Deaconom.

Konečne sa predou mnou zjavili svetlá domu Cormierovcov, ligotavé ako vábivá rozprávková ríša, v ktorej sa dejú zázraky. Veľká konštrukcia z dreva, kameňa a skla žiarila, akoby v sebe ukrývala padlú hviezdu.

Nieko dnes večer doma bol.

Hoci sme boli s Deaconom spolu už dlho, ich dom ma stále neprestával udivovať. Domy našich rodičov nie sú od seba vzdialené ani štyristo metrov, no vznešenosť tejto stavby s bielymi múrami bola v ostrom kontraste k nášmu starému skromnému príbytku, takému malému, že som sa musela deliť o izbu s mamou. Pán Cormier ako prominentný advokát požadoval a aj dostával za svoje služby vysoký plat.

Stúpala som po drevenom schodisku smerom k širokej prednej verande. Keď som bola asi v polovici, po zátylku mi prebehli zi-

momriavky. Napriek žiare svetiel, čo sa rozlievala z nezatahnutých okien, bolo v dome až príliš ticho. Nepočula som zvuk televízora ani žiadne hlasy či rinčanie hrncov v kuchyni, alebo kroky na chodbe. Prečo by nechali všetky svetlá pozapínané, ak niekam odišli?

Takmer som počula, ako mi v uchu znie babkino ts. „Aké plytvanie,“ okomentovala by Mimi. U nás doma sme okamžite vypínali všetky svetlá, pokiaľ sa miestnosť nepoužívala. Čím menej sme platili za energie, tým viac sme mohli minúť na taký luxus ako napríklad oblečenie z obchodu.

Nakukla som cez okno do obývačky a zbadala som kôpku kníh, čo Deacon nechal nedbalo položené na rohovom stolíku. Vankúš ležal spadnutý na zemi vedľa sedačky. Pozrela som sa smerom doprava, kde som na kuchynskej linke zahliadla pár roztrúsených špinavých pohárov a tanierov. Tento drobný neporiadok kontrastoval s čerstvo uprataným interiérom domu, čo signalizovalo, že jeho obyvatelia sa spoliehali na to, že vždy tu bude niekto, kto za nimi ten chaos poupratuje.

Ten niekto bola zhodou okolností moja babka. Nechodila k nim upratovať každý deň, no každý piatok mala na starosti *hlbkové čistenie*, lebo Clotille Cormierová chcela svoj dom udržiavať žiarivo čistý a vždy pripravený pre ich mnohé návštevy. Hostia boli vždy očarení výhľadom na Magnóliovú zátoku, no kedykoľvek sa prechádzali po Bayou Enigme, so strachom kontrolovali zem pod svojimi nohami, či tam nezbadajú dákeho aligátora, hady a ďalšie nechutné tvory. Kým oni obdivovali jednoduchú krásu našej krajiny, ja som si predstavovala, ako sa v duchu tešia, kedy sa už vrátia do Mobile, Montgomery alebo bohvie odkiaľ to k nám prišli.

„Nechcú si predsa zašpiniť svoje značkové topánky od blata,“ zvykla Mimi počastovať hostí, čo neboli z nášho mesta. Jej nevraživé komentáre sa mi zdali trochu zvláštne, lebo strýko Buddy, jej brat, bol tiež poriadne bohatý. Spoločnosť so športovými chatkami a súkromnými rybačkami, ktorú založil pred tridsiatimi rokmi, prekonala aj tie najodvážnejšie očakávania. Louis Cormier bol

síce úspešný advokát, no na strýka Buddyho nemal – túto skutočnosť som musela Mimi často pripomínať.

Nechala som svoje nesúvislé myšlienky tak a hlasno som zaklopala na dvere. Deacon mal byť u mňa doma už pred vyše hodinou. Ak má dobrý dôvod na to, prečo sa na mňa vykašlal, ešte stále budeme môcť ísť a pár hodín si spolu zatancovať, kým sa budem musieť ponáhľať domov, aby som sa stihla vrátiť do svojej večierky.

„Choď bez neho,“ naliehala Mimi. „Bezočivosť bohatých ľudí,“ zamrmlala si popod nos. „Vždy sa všetko točí len okolo nich. Na nikoho iného neberú ohľad.“

Nenechala som sa vyviesť z konceptu a jej komentár som jednoducho hodila za hlavu. Deacon nebol žiadne namyslené zbohatlícke decko. Páčili sa mi aj jeho rodičia, hoci tu ich nikto nevedel ani vystáť. Louisa Cormiera vo všeobecnosti nenávideli preto, lebo vraj málo platil ľuďom, čo sa mu starali o dom a záhradu, a pre jeho okázalý životný štýl. Clotille Cormierovú zas nazývali „diletantskou klebetnicou“.

Nie sú ako my, mračili sa a šepkali si ľudia v Bayou Enigme cez tesno zovreté pery.

Nikto mi na zaklopanie neodpovedal. Zvnútra neprichádzal žiaden zvuk ponáhľajúcich sa nôh, ani žiaden známy hlas nezakričal: „Už idem.“

Ovládol ma nepríjemný pocit, až mi zovrelo žalúdok.

Prešla som k oknám, čo sa tiahli od podlahy až po strop gigantickej obývačky. Vnútri nebolo nikoho. Bol to jeden z mála víkendov, keď nemali ohlásené žiadne návštevy. Mimi bola u nich ráno poupratovať asi na dve hodiny a potom ju poslali domov. Samozrejme, že sa sťažovala na skrátený pracovný čas, čo pre nás znamenalo ešte menej peňazí.

Je možné, že sa všetci traja Cormierovci z nejakého dôvodu rozhodli odcestovať do svojho domu v Mobile? Možno mal Deacon otec v meste nejaké neodkladné povinnosti a poprosil svoju ženu a syna, aby išli s ním. Odkedy ich poznám, zopárkrát sa to už naozaj stalo.

No prečo by nechali svietiť všetky svetlá? Možno len nepočuli moje klopanie. Odkráčala som nazad ku vchodovým dverám a zazvonila. Melódia zvončeka sa bezútešne ozývala celým domom. Nos som mala rozpleštený na sklenej tabuli vedľa vchodových dverí a krk som ťažovala raz doprava raz doľava, či náhodou nezaľhadnem niekoho na chodbe alebo v kuchyni.

„Hej,“ zakričala som a opäť som hlasno zaklopala na dvere. „To som ja, Jori. Je niekto doma?“

Žiadna odpoveď neprichádzala.

Opatrne som skúsila zámok. Guľa na dverách sa pekne otočila a spravila „klik“. Keď som otvárala ťažké drevené dvere, zaškrípali tak hlasno, ako keď duní hrom. Nakukla som dovnútra. „Je tu niekto?“ Zakričala som znova.

Prestrčila som cez pootvorené dvere aj ramená, zhlboka sa nadýchla a váhavo som vošla dnu. Poznali ma a mali ma radi. Určite im to nebude prekážať.

V nose ma poštekľila neodolateľná vôňa pečeného kurčaťa – to môže znamenať jediné, buď boli doma, alebo len pred chvíľkou odišli. Vôňu večere podfarbovala slabučká stopa po akomsi dezinfekčnom prostriedku. Neprestávala som volať „Haló?“ a „Je niekto doma?“, zatiaľ čo som pomaly kráčala zo vstupnej haly do najbližšej miestnosti.

Na konferenčnom stolíku stáli dva poloprázdne poháre ľadového čaju, jeden z nich obrúbený rubínovým rúžom pani Cormierovej. S nervami v koncoch som vošla do kuchyne a zbadala som stôl pripravený pre troch. Žiarivé čerešňovo-červené tanierne na zlatých podnosoch, poháre s roztopeným ľadom a misu zeleného šalátu, ktorý už začal vädnúť. Hrniec so zemiakmi trónil na granitovej kuchynskej linke. Opatrne som sa ho dotkla. Bol studený. Otvorila som rúru a objavila som v nej mierne spečené grilované kura; teplota bola znížená na minimum. Vypla som ju, lebo som nechcela, aby im večera úplne zhorela. Niekto im musel súrne zavolať a oni napochytre odišli s tým, že sa určite rýchlo vrátia.

Moje podráždenie sa zmenilo na obavy. Stalo sa niečo Deaconovmu otcovi? Utekali s mamou do nemocnice v Mobile, kde ležal zranený alebo chorý? Ale prečo mi Deacon nedvihál? Zabudol si zobrať so sebou mobil?

A kedy sa vrátia? Nemohla som si pomôcť – predstavila som si svoje maturitné šaty ako visia z vnútornej strany dverí mojej izby. Nádherné šaty pod kolená broskyňovej farby ma stáli celotýždňovú výplatu, čo som zarobila ako pokladníčka vo Winn-Dixie. Platí ešte vôbec, že spolu ideme zajtra večer na stužkovú?

Vytiahla som svoj lacný vyklápací mobil a vytukala jeho číslo. Rovnako ako predtým ma presmerovalo rovno do odkazovej schránky. Musí mať vybitú baterku, je to jasné. Znovu som mu poslala správu:

Som u vás doma. Kde si? Vypla som rúru. Zavolaj mi.

Kráčala som po vyleštených orechových podlahách ku klenutým oknám, čo boli otočené do zadnej časti pozemku smerom k príjazdovej ceste. Grand Prix pani Cormierovej stálo tam, rovnako ako Deaconov čierny Mustang. Po chrbte mi prebehli zimomriavky. Neboli predsa v dome – či áno?

Potlačila som tú hrôzu, čo mi zvierala žalúdok, a pomaly som vykročila ku schodisku. Opäť som na nich zavolała, no odpoveď som nedostala. To ticho bolo priam diabolské, dusilo ma a ťažilo. Pomaly som kráčala hore a schody podo mnou vŕzgali. Hneď na vrchu schodiska som skontrolovala Deaconovu izbu – bola nedotknutá. Posteľ mal úhľadne upravenú a všetko vyzeralo tak ako vždy. Na ceste z izby som zastala a pomaly sa otočila späť. Niečo tu nesedelo. Prebehla som očami po izbe a zastavila pri jeho stole. Deaconov laptop tu nebol. Zobral si ho so sebou?

Vyšla som, a prechádzajúc popri hosťovských izbách, som letmo nazrela aj do manželskej spálne. Ani tu sa nič nevymykalo normálu. Trochu sa mi ulavilo. Čo som vlastne čakala? Krvavé telá? Asi som už videla priveľa kriminálok založených na skutočných udalostiach. Zišla som dolu schodmi a znova pozrela na svoj mŕkvy mobil.

Museli teda odísť autom pána Cormiera. Možno po tom, ako prišiel domov, im niekto zavolať, že dáky príbuzný ochorel a naráchlo odišli. Deacon mi nestihol dať vedieť, lebo mal vybitú baterku. V tomto bol naozaj hrozný, vždy si mobil zabudol nabiť.

Hej, takto nejako to asi muselo byť. Kým sa skončí tancovačka, Deacon mi zavolá a vysvetlí, čo sa vlastne stalo. Absolútne nič strašné.

Tak či tak... niečo tu nehralo. Naháňalo mi to tu husiu kožu. Všetko to jedlo položené len tak na stole. Naozaj si pani Cormierová nenašla päť minút na to, aby aspoň odložila jedlo do chladničky, kým odišli?

Urobím dnes teda dobrý skutok a odpracem kura aj zemiaky. Podarilo sa mi to až na niekoľký pokus, no nakoniec som našla plastovú fóliu, prikryla som ňou šalát aj zemiaky a dala som ich do chladničky. Keď som skončila, ešte raz som očami preletela po kuchyni. S čím by som im ešte mohla pomôcť?

Prešla som späť do obývačky a poobzerala som sa dookola. Nebolo tu nič zvláštne. Už som bola na odchode, keď som zrazu zbadala odlesk niečoho ligotavého na konferenčnom stolíku. To som si predtým vôbec nevšimla. Zohla som sa, nech na to lepšie vidím.

Vedľa kôpky časopisov ležal pohodený malý celofánový balíček. Opatrne som ho zdvihla a zalapala som po dychu, keď som si uvedomila, čo to držím v rukách. Keď som ho odbaľovala, celofán vydával šušťavý zvuk, čo spôsobilo, že mi v mysli začali tancovať ružové hviezdičky. Ruža broskyňovej farby sa vynímala medzi bielymi klinčekmi a marhuľovo sfarbenú stuhu lemovali drobné karafiáty. Pohladila som jemné ružové lupene, zdvihla som si ju k nosu a zhlboka som sa nadýchla. Jej vôňa ma aspoň na chvíľu upokojila.

Deacon mi na stužkovú kúpil kvietok na zápästie. Po tvári sa mi na moment rozlial prihlúply úsmev, no potom vír mojich myšlienok opäť pohltili obavy. Prečo bol kvietok na stole? Mal by byť predsa v chladničke, aby vydržal čerstvý do stužkovej. Pohľadom som opäť dôkladne prechádzala po izbe a hľadala som čo-

koľvek, čo tam nesedelo alebo bolo inak. Všetko bolo bez jedinej špinky vrátane podláh. Okrem... pár malých chumáčov niečoho bieleho schovaných pod sedačkou. Neviem si vysvetliť, aká sila ma viedla, no spustila som sa vedľa sedačky na všetky štyri a pozrela som sa zblízka.

Bola to vetvička bielych karafiátov poprúkaná jasnými červenými bodkami.

Ako sa tam dostala? A čo boli tie bodky? Vystrela som ruku a končekom prsta som sa dotkla červenej bodky. Na pocit bola mokrá a lepkavá. Odtiahla som ruku a uprene som hľadela na kvapku krvi rozmazanú na mojom prste. Pichol sa Deacon omylom špendlíkom na kvietku a kytička mu vypadla z ruky?

A kde dočerta je?

Kapitola 2

JORI

O trinásť rokov neskôr

„Tu ho máme,“ povedala Dana a štuchla ma lakťom do boku. Boli sme zablokované pri stole v Broussardovom pavilóne, kde dav divel každou minútou viac a viac. Prísť sem bol možno predsa len dobrý nápad, príjemná zmena v porovnaní so stresom, čo som zažívala, keď som sa minulý týždeň vrátila domov. Miesto priam bzučalo útulnou pohostinnosťou – slúžilo ako prístrešok pred prichádzajúcou búrkou, ktorá bola zatiaľ len šepotom vetra, čo ohýbal borovice a ibišteky.

Musela som jej priam zakričať do ucha. „Tu máme *koho?*“ spýtala som sa.

Hlavou ukázala na stôl na opačnej strane od nás. „Raya Stricklanda.“

Cez jemnú hmlu po dvoch vypitých koktailoch Bloody Mary som si uvedomila, že to meno mi znie povedome, no nevedela som si ho nijako bližšie zaradiť okrem toho, že vo mne spôsobilo neidentifikovateľné znepokojenie. Bol to signál, že to nie je *dobrý* človek, no konkrétne detaily, čo sa mi s jeho menom spájali, zostali rozmazané. Zvrástila som čelo a úporne som sa snažila vyslobodiť z alkoholického oparu, zatiaľ čo moja kamarátka pokračovala.

„Raymond Strickland,“ zopakovala a pritom nahlas vyslovila každú jednu slabiku, akoby sa rozprávala s hlúpučkým dieťaťom. Jej hlas mi v mysli vytváral zelené šípy, čo neškodne šumeli po čiernom horizonte. „Je to predsa chlap, čo zavraždil tvojho bratranca.“

Klik. Vybuchla explózia spomienok z minulosti. Jeho meno som roky nepočula. „Pustili ho z väzenia?“

„Vo februári.“ Neveriacky sa na mňa pozrela. „Tvoja rodina ti nič nepovedala?“

„Nikdy sa o ňom ani o tej vražde nerozprávame. Je to už pradávná história.“

V Daniných očiach sa zjavil slabý náznak výčitiek. Rýchlo začala popíjať svoje pivo, aby to zakryla, no poznali sme sa už od škôlky a preto predou mnou nemohla nič utajiť. Hoci sme sa trochu odcudzili, odkedy som pred rokmi z mesta odišla, vždy sme sa stretli, keď som prišla domov na návštevu, aby sme sa trochu porozprávali.

„Však ja som Jacksona ani nepoznala,“ povedala som na svoju obranu. „Bol to môj bratranec z druhého kolena a mala som len dva roky, keď ho zavraždili.“

„Aj tak. Rodina je rodina. Moji? Tí by nás aj nasilu pozbie-rali a vymýšľali by ľstivé plány, ktorými by Rayovi urobili zo života peklo.“

„Fajn pre vás,“ nevedela som si celkom odpustiť svoj mrzutý tón. Nikto ma nemusí poučovať o veciach, čo sa týkajú oddanos-ty mojej rodine. Ak by mi nebola vstěpovaná už od útleho det-stva, nikdy by som sa pred dvoma týždňami do Bayou Enigmy nebola vrátila.

Dana ma potľapkala po ruke. „Nemyslela som to tak, že ťa idem kritizovať. Nikdy si svojho bratranca nepoznala. A podľa toho, čo sa o Jacksonovi Ensleyom rozprávalo...“

Zamračila som sa, lebo sa mi jej narážka nepozdávala. „Chceš tým povedať, že si zaslúžil zomrieť? Počula som všetky povedačky o tom, čo za biednu existenciu a odpadlíka Jackson bol. Ale, Dana – hovoríme tu predsa o šestnástročnom dieťati.“

Zdvihla ruku. „Máš pravdu. Prepáč. Čím som staršia, tým viac si uvedomujem, že šesťnásť rokov je naozaj nízky vek. Kto vie? Možno len prechádzal cez ťažkú pubertu a potom by sa jeho život začal uberať tým správnym smerom. Stal by sa rešpektovateľným a poctivým občanom.“

Snažila som sa ignorovať pochybovačný tón v jej hlase, keď o ňom rozprávala. Nechcelo sa mi rozčuľovať nad starým zločinom spáchaným na mojom príbuznom, ktorého som nikdy nepoznala. Možno som bezcitná, no teraz som už toho mala na sebe naloženého viac než dosť.

Bola som celkom spokojná so svojím prevažne samotárskym životom, ktorý som viedla v Mobile. Odkedy som nechala svoju prácu v štátnej správe a začala som pracovať na voľnej nohe ako eventová manažérka rôznych udalostí, väčšinu času som trávila zalezená vo svojom byte prilepená na počítač a odhodlaná rozbehnúť svoj nový biznis. Tých zopárkrát, čo som sem prišla pozrieť babku a svojho mladšieho brata, Zacha, som sa snažila potláčať nepríjemné pocity. Áno, Mimi už zabúdala trochu viac, ako sa mi páčilo. No nestávalo sa to náhodou s pribúdajúcimi rokmi všetkým? Problém bol však v tom, že Mimi bola Zachova jediná opatrovníčka a jeho autizmus bol na konci hodnotového spektra.

Minulotýždňový telefonát zo sociálnych služieb ma prebral zo zimného spánku. Zach neprišiel do školy ako zvyčajne a ustarostená riaditeľka prišla k Mimi domov, aby zistila prečo. Zach bol sám doma, v poriadku a pozeral televízor. Mimi sa prihnala po dvadsiatich minútach so zmäteným výrazom v tvári. Ukázalo sa, že v to ráno vyšla pripraviť plný smetný kôš na koniec príjazdovej cesty, pár minút sa rozprávala so susedou a potom ju zrejme niečo zmiatlo a chodila hore-dolu po ceste, až kým si nespomenula, ktorý dom je jej.

A tak som tu. Nazad v meste. Snažím sa prísť na to, čo mám dočerta urobiť, aby som pochopila Mimin zdravotný stav a vedela jej adekvátne pomôcť a zároveň sa postarať o to, aby bol Zach v bezpečí.

Snažila som sa zahnať svoje starosti čo najlepšie, ako som vedela. Dnes to mal byť predsa zábavný večer s dlhoročnou kamarátkou. Posledná vec, čo som potrebovala, boli ďalšie problémy. Napriek tomu som nemohla odolať a kútikom oka som sa naňho pozrela – na otrhaného muža, čo sám popíjal pivo. Hlavu mal sklonenú a bol plne sústredený na pohár, čo držal v rukách. Vlasy napevno začesané do konského chvosta mal už riadne prešedivené. Oblečené mal čisté no vyblednuté tričko a rifle. „Prekvapuje ma, že po tom, čo ho prepustili, sa vrátil do Bayou,“ vyhlásila som.

„Nevrátil sa. Prišiel pred pár dňami len na pohreb svojej mamy. Predpokladám, že čoskoro odíde. Neviem už o ničom, čo by ho k tomuto miestu viazalo.“

„Dobre. Nechcela by som, aby ho teta Tressie náhodou stretla. Teda niežeby som tomu dávala nejaké veľké šance. Z domova pre seniorov vychádza len raz do mesiaca, keď ide ku kaderníčke.“

Odkedy mi ho Dana ukázala, všimla som si, že aj ostatní zákazníci po ňom potajomky poškľučujú. Ray vyzeral tak, akoby mu to bolo jedno – alebo sa naschvál vyhýbal očnému kontaktu tým, že držal hlavu stále dolu.

„Vyzerá starší, ako zrejme v skutočnosti je,“ povedala som a kývla čašníčke, aby mi priniesla ďalšiu Bloody Mary. Vrava zákazníkov zmiešaná s hudbou vyhrávajúcou z reproduktorov na parkete a s ťukaním biliardových gúľ v zadnej časti mi v mysli vytvárali pravidelné bubnovanie farieb, čo sa vírili a menili na škaredé čierne frkance a škrvny. K tomu sa ešte pridalo aj niekoľko pohárov Bloody Mary a kakofónia bola kompletná. „Ak by ho Strickland nezavraždil, môj bratranec by mal teraz okolo štyridsiatky.“

„Ray bol len o pár rokov starší od Jacksona. Život vo väzení sa na ľuďoch poriadne podpíše,“ súhlasila so mnou Dana.

„Bože. Hádala by som mu aspoň päťdesiat.“ Z toho všetkého huku ma začali bolieť spánky a musela som si ich pošúčať.

„Bolí ťa niečo?“ spýtala sa Dana.